

вагомий здобуток є ключовою конкурентною перевагою серед українських і міжнародних товаровиробників. [3]

Список використаних джерел

1. Журнал «Економіка АПК», 2020, №7 . [Електронний ресурс] – Режим доступу: URL : <http://surl.li/gaijz>
2. Інтернет ресурс – Кількість споживачів хліба в Україні від початку війни – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://interfax.com.ua/news/general/856086.html>
3. Офіційний сайт ПрАТ «Концерн Хлібпром» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://hlibprom.com.ua/>
4. Стаття: «В Україні близько 20% хлібозаводів зруйновані або не відновили виробництво». [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://surl.li/gaill>

УДК 364-146.2:353:338.43(1-22)

ЗЛОБА В. В., магістрант

Науковий керівник – **КОВАЛЬ Н. В.**, канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКИМ СЕКТОРОМ

Наведено трактування понять «сільський сектор», «інституційне забезпечення», «регіон». Систематизовано нормативно-правові акти, які регулюють питання розвитку сільського сектору територіальної громади. Узагальнено переваги програмно-цільового управління. Визначено напрями удосконалення інституційного забезпечення регіонального управління сільським сектором.

Ключові слова: сільський сектор, інституційне забезпечення, регіон, територіальна громада, програмно-цільове управління.

Проблема пошуку сучасних інституційних механізмів розвитку сільського сектора значно актуалізувалась з середини 2000-х років внаслідок відмирання галузевого підходу до підтримки села.

Під сільським сектором розуміємо одну із двох складових частин українського суспільства, яка охоплює агросферу і село, тобто дві підсистеми: виробничо-ресурсну (аграрну) та соціально-територіальну (соціальну) [1, с. 9, 32-33].

Інституційне забезпечення передбачає формування системи формальних (закріплених у нормативно-правових актах) та неформальних (звички, звичаї, традиції, цінності) норм і правил поведінки. Процес формування інституційного забезпечення здійснюється соціальними організаціями (інститутами), які діють у формі конкретних державних установ та організацій [2].

Нині науковці акцентують увагу на тому, що саме регіональні управлінські структури, володіючи максимально повною інформацією про ситуацію на місцях, можуть забезпечити ефективний розвиток сільського сектору, поєднуючи законодавчо-правовий, економічний та територіально-господарський механізми управління [3].

Слід уточнити, що визначення понять «регіон», «мікро-» та «макрорегіон» наведено у Законі України «Про засади державної регіональної політики» від 05.02.2015 р. № 156-VIII. Згідно зі статтею 1 названого закону, регіонами України є Автономна Республіка Крим, області, міста Київ та Севастополь; мікрорегіоном – частина регіону, що характеризується територіальною цілісністю та особливостями розвитку, у межах якої реалізуються спеціальні для цієї території проекти регіонального розвитку; макрорегіоном – кілька регіонів чи їх частин, яким притаманні спільні проблеми розвитку та у межах яких реалізуються спеціальні для цієї території програми регіонального розвитку.

Вчені зауважують, що поступово відповідальність за розвиток сільського сектору перекладається на територіальні громади. Таким чином об'єктом управління є сільські території мікрорегіону або громади, а суб'єктом – орган місцевого самоврядування та його посадові особи [1, с. 35].

До основних нормативно-правових актів, які регулюють питання розвитку сільського сектору Узинської територіальної громади Київської області належать: Державна стратегія регіонального розвитку на 2021-2027 рр.; План заходів на 2021-2023 рр. з реалізації Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 рр.; Стратегія розвитку Київської області на 2021-2027 рр.; План заходів з реалізації у 2021-2023 рр. Стратегії розвитку Київської області на 2021-2027 рр.; Програма соціально-економічного та культурного розвитку Київської області на 2023 р.; Комплексна програма розвитку сільського господарства та сільських територій Київської області на 2021-2023 рр. «Дієвий аграрій – успішна громада»; Програма соціально-економічного та культурного розвитку Білоцерківського району на 2022-2025 рр.; Стратегія розвитку Узинської міської об'єднаної територіальної громади на період до 2025 р.; План реалізації Стратегії розвитку Узинської міської об'єднаної територіальної громади на період 2019-2025 рр.; Програма соціально-економічного та культурного розвитку Узинської міської територіальної громади на 2022-2024 рр.

Як бачимо, інструментом реалізації стратегій розвитку регіонів (мікро- та макрорегіонів) є програми. Перевагами програмно-цільового управління є наявність чіткої ієрархії цілей з досягнення стратегічної мети, які декомпонуються в систему завдань з конкретними термінами виконання, необхідним ресурсним забезпеченням, можливістю контролю результатів та коригування за необхідності [4].

Вважаємо, що важливим напрямком удосконалення інституційного забезпечення регіонального управління сільським сектором є розвиток співпраці між владою, представниками агробізнесу та сільськими громадами щодо виявлення та врахування проблем конкретних регіонів (мікрорегіонів) в процесі розробки названих нормативно-правових актів, а також розвиток неформальних інституцій, таких як бізнес-культура та соціальна відповідальність бізнесу.

Список використаних джерел

1. Сільський сектор Київської області в умовах суспільних трансформацій: колективна монографія / Даниленко А. С., Варченко О. М., Крисанов Д. Ф., Гринчук Ю. С., Гринчук В. Ю.,

Утеченко Д. М., Артимонова І. В., Герасименко І. О., Драган О. О., Ткаченко К. В. Біла Церква: БНАУ, 2020. 310 с.

2. Гринчук Ю. С., Коваль Н. В., Вихор М. В. Система інституційного забезпечення формування та реалізації державної регіональної політики в Україні: проблеми та напрями удосконалення. *Інвестиції: практика та досвід*. 2019. №7. С. 23–30.

3. Мошак О. В., Йовбак О. В., Федоричко Л. О. Регіональна політика розвитку аграрної сфери. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2016. Вип. 14. С. 658–662.

4. Вихор М. В., Коваль Н. В., Шемігон О. І. Програмно-цільовий підхід у процесі забезпечення конкурентоспроможності національної економіки. *Агросвіт*. 2019. № 9. С. 3–9.

УДК: 657.432.

ІГНАТЕНКО Б.А., студент 4 курсу

Науковий керівник – **ХОМОВИЙ С.М.**, канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПОКРАЩЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ

Запропоновано модель обліково-аналітичного забезпечення оцінки дебіторської заборгованості та схему діагностики платоспроможності замовників для виявлення можливого негативного впливу.

Ключові слова: дебітори; дебіторська заборгованість; резерв сумнівних боргів; управління дебіторською заборгованістю.

Наявність на підприємстві значних розмірів дебіторської заборгованості по-різному впливає на стан підприємства. Саме ефективна організація розрахунків повинна активно сприяти зміцненню договірної дисципліни, підвищенню відповідальності підприємств за своєчасне і повне здійснення платежів за всіма зобов'язаннями, прискоренню обороту коштів, ефективному використанню тимчасово вільних коштів [1, с. 202]. Тому важливим є правильна організація обліку дебіторської заборгованості.

Основними нормативними документами які регламентують облік дебіторської заборгованості на законодавчому рівні є Законами України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» [2] та ПсБО 10 «Дебіторська заборгованість» [3].

Основним способом досягнення конкурентної переваги з управління дебіторською заборгованістю є мінімізація термінів її прострочення, а самий ефективний метод уникнення заборгованості – реалізація продукції за умов передоплати. Але можливості застосування цього методу можливі лише за значного ринкового впливу та перевищенні попиту над пропозицією, що зустрічається рідко.

В іншому випадку відділу збуту підприємства доцільно здійснювати детальний аналіз покупців. Хорошим методом зменшення дебіторської заборгованості на підприємстві є впровадження діагностики замовників, що передбачає аналіз історії взаємовідносин з ними, визначає для підприємства